

נפרדים מצביה

צביה שקרצי נולדה בבצרה, עיראק, בקיץ 1949 להוריה פרידה ואברהם. המשפחה עלתה ארצה במבצע "עזרא ונחמיה", במטוס, ב-1950.

אינני יודעת פרטים על ילדותה.

צביה הגיעה כנקלטת לקבוץ עמיר, שם הכירה את אנג'י. צביה עבדה שם כמטפלת, וכן במטבח. אנג'י עבד בפרדס וכטבח. השניים נישאו, ובמהרה נולדו אלון ודונית.

לאחר כשמונה שנים בעמיר עברו לגור בבת-ים, אך המשיכו לחפש חיים בקיבוץ. ועדת הקליטה (שוש סולומון) יצרה עמם קשר, והמשפחה הגיעה אלינו באוקטובר 1979, ולאחר כשנה התקבלו לחברות. צביה עבדה בגיל הרך, ואנו הכרנו אישה ברוכת כישרונות, אמנותית ומוזיקלית.

כאן נוספה מירית למשפחה, ואין ספק שכל הילדים ירשו מצביה את כישרונותיהם הברוכים באמנות ובמוזיקה.

צביה הייתה אישה אינטליגנטית מאוד, עם אופי לא קל, ולעיתים סוער.

בשנות השמונים והתשעים התבטאה צביה ב"דברי" בנושאים שונים, כגון חינוך ילדינו, תקנון ועדת הסמים, תקציב החשמל, חוגים לילדים בראש פינה, בעברית עשירה ובצורה נחרצת. גם שירים פרסמה.

לימים עבדה עם צילה במזכירות הטכנית ובדואר.

בדצמבר 1998 נפטר אנג'י, והמכה הייתה קשה. צביה לא מצאה לעצמה שקט ונחת. רק לעיתים רחוקות, בין הסערות, הופיע בעיניה זיק של הומור שובב. היא מצאה נחמה מסוימת ושמחה כשילדיה נישאו, והייתה מאושרת עם כל נכד ונכדה שנוספו למשפחה.

ב-2015 החליטה לצרף לשמה את השם שוהם, וביקשה להיקרא צביה שוהם קוניגס.

אך מצבה המשיך להתדרדר, ובשנים האחרונות היא זכתה למטפלת המסורה מרי, שלאחרונה עבדה ימים ולילות, במסירות רבה, ובתנאים לא קלים.

במפגש מצאה צביה בית חם שסיפק לה קצת מרגוע, וכשיכלה, גם השתתפה בשיעורי הפילטיס עם טל ולירן. צוות הרווחה, ובמיוחד צילה, נעמי, יפעת, וצוות המרפאה עשו כמיטב יכולתם.

הקשיים שהערים המצב הבריאותי, באו הבוקר אל סופם.

אלון, דונית, ונאיה – וכל המשפחה המורחבת, אנו איתכם בצערכם.

נוחי בשלום על משכבך, צביה.

רחל גינת